Lietas Nr. C30615615
Lietas arhīva Nr. CA-0239-17/11

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2017.gada 26.jūnijā

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L. Vēbere
tiesneses B. Ķeire un A. Klaiše
ar sekretāri /sekretāre/

izskatīja atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā AAS „Balta" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 18.oktobra spriedumu civillietā AAS „Balta" prasībā pret /pers. E/ (pirms uzvārda maiņas-/uzvārds/) par zaudējumu piedziņu.

Tiesas sēdē tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a

2015.gada 16.oktobrī AAS „Balta" (turpmāk – prasītāja) cēlusi Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā prasību pret /pers. E/ (turpmāk – atbildētāja) par zaudējumu piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2010.gada 18.martā starp prasītāju kā apdrošinātāju un biedrību "Izglītības attīstības centrs" kā apdrošinājuma ņēmēju noslēgts apdrošināšanas līgums, polises Nr.90202510. Apdrošināšanas līguma darbības laikā 2010.gada 19.jūlijā saliešanas rezultātā tika nodarīti bojājumi apdrošinājuma ņēmējam piederošā dzīvokļa Nr.8, /adrese/, telpām un mantai.

Prasītāja izmaksāja apdrošināšanas atlīdzību, un atbilstoši likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmajai daļai ceļ regresa prasību pret atbildētāju, kas nes civiltiesisko atbildību par zaudējumiem, pamatojoties uz likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 15.pantu.

Prasītāja norāda, ka atbildētāja atbildību par zaudējumiem apliecina nekustamā īpašuma pārvaldnieka akts, kurā fiksēts, ka no atbildētājai piederošā dzīvokļa Nr.12 noplūst aukstais ūdens, caur griestu pārsedzēm nokļūstot apakšējos stāvos un appludinot tos.

Prasītāja, ņemot vērā apdrošināšanas līgumā noteikto pašrisku 355,72 EUR, izmaksājusi apdrošinājuma ņēmējam par mantai nodarītajiem zaudējumiem 1444,21 EUR un telpām nodarītajiem zaudējumiem 3449,35 EUR.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 18.oktobra spriedumu prasība noraidīta.

Lietā nav strīda par to, ka dzīvokļa Nr.12, /adrese/, īpašniece ir atbildētāja.

Tiesa spriedumā konstatējusi, ka 2010.gada 4.oktobrī un atkārtoti 2010.gada 9.novembrī prasītāja nosūtījusi atbildētājai pretenziju par zaudējumu 3439,22 LVL atlīdzības atmaksu. 2010.gada 21.oktobrī atbildētāja sniegusi atbildi uz pretenziju, norādot, ka pretenzijai nepiekrīt un lūdz to atsaukt.

Saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

Tiesa secinājusi, ka prasītāja regresa prasību par zaudējumu atlīdzību ir cēlusi sakarā ar apdrošinātā nekustamā īpašuma /adrese A/, un tajā esošā inventāra, biroja aprīkojuma un mēbeļu bojājumiem, kas saskaņā ar sastādītajām tāmēm, noteikti 4893,56 EUR un izmaksāti apdrošinātā dzīvokļa īpašniekam.

Lietā ir strīds par to, vai prasītājai nodarītie zaudējumi ir radušies atbildētājas kā dzīvokļa Nr.12, /adrese/, īpašnieces vainas dēļ.

Tiesa spriedumā atsaukusies uz Civillikuma (turpmāk – CL) 1770., 1775. un 1779.pantu.

Mūsdienu tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv trīs priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojuma darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (*skat. K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006., 209. lpp.*), līdz ar ko tiesa nākusi pie atziņas, ka, lai apmierinātu prasību par zaudējumu piedziņu, ir jākonstatē visi minētie zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumi.

Tiesa atsaukusies uz Civilprocesa likuma (turpmāk – CPL) 93.panta pirmo daļu, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus, proti, prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, savukārt, atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Tiesa pievienojusies atbildētājas pārstāvja apgalvojumam, ka lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka dzīvokļa Nr.8, /adrese/, nopludināšana notikusi atbildētājas prettiesiskas rīcības rezultātā.

Tiesa konstatējusi, ka SIA „Saxum projekti" valdes locekļa /pers. G/ 2010.gada 19.jūlija aktā nav konstatēti konkrēti ūdens noplūdes iemesli/cēlonis, kā arī nav norādīts, ka tiktu veikta dzīvokļa Nr.12, /adrese/ apsekošana. Lietā nav arī pierādījumu, ka dzīvoklis Nr. 8 būtu apsekots, kā arī aktā nav norādes, ka atbildētāja būtu tur piedalījusies un atteikusies aktu parakstīt.

Tiesa atzinusi, ka lietā nav iesniegti pierādījumi tam, uz kāda pamata un balstoties uz kādiem faktiem pārvaldnieks /pers. G/ izdarījis secinājumus par to, ka ūdens noplūst no dzīvokļa Nr.12, /adrese/.

Tiesas ieskatā, ja ūdens noplūde tika konstatēta no dzīvokļa Nr.12, mājas pārvaldnieka pienākums bija iekļūt šajā dzīvoklī un novērst turpmāko ūdens noplūdi, kā arī sastādīt aktu. Lietā šādu pierādījumu nav.

Tiesa secinājusi, ka lietas izskatīšanas gaitā konstatēts, ka starp dzīvokli Nr.8 un dzīvokli Nr.12, atrodas dzīvoklis Nr.9, ko prasītājas pārstāve tiesas sēdē neapstrīdēja. Arī par dzīvokļa Nr.9 apsekošanu pierādījumi lietā nav iesniegti.

Tiesa atzinusi, ka nav pierādīta atbildētājas prettiesiska darbība vai bezdarbība, kuras rezultātā prasītājai nodarīti zaudējumi, kurus atlīdzināt būtu uzliekams par pienākumu atbildētājai.

Nekonstatējot atbildētājas prettiesisku rīcību un vainu zaudējumu nodarīšanā, tiesa atzinusi, ka pārējo zaudējumu priekšnosacījumu esamību nav nepieciešams vērtēt, jo zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas, konstatējot visus priekšnosacījumus vienlaicīgi, līdz ar to prasība ir noraidāma.

Apelācijas sūdzību par šo spriedumu iesniegusi prasītājas pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Kristīna Korņeva, norādot, ka spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apjomā un prasītāja lūdz prasību apmierināt.

Pretēji pirmās instances tiesas secinājumiem prasītāja uzskata, ka no nekustamā īpašuma pārvaldnieka izdotā akta viennozīmīgi secināms, ka par zaudējumiem ir atbildīga 12.dzīvokļa īpašniece, proti, atbildētāja. Tā kā avārijas gadījumu izmeklēšana nav prasītāja kompetencē, bet ir nekustamā īpašuma pārvaldnieka vai apsaimniekotāja kompetencē, nav pamata neticēt aktā konstatētajam.

2010.gada 19.jūlija akts nav atzīts par prettiesisku vai atcelts, tātad tas joprojām ir spēkā, atbildētāja nekad nav apstrīdējusī šo aktu, lai gan šādas tiesības atbildētājai bija. Lietā Nr.C33547915 tiesa atzinusi, ka šāda akta nepārsūdzēšana norāda uz to, ka iebildumi pret to noraidāmi.

Prasītājas ieskatā, nevietā ir kritika par akta formu un saturu, jo neviens normatīvais akts neparedz šādiem aktiem konkrētu formu.

Pamatojoties uz CPL 32.[1] pantu, lieta nodota izskatīšanai Kurzemes apgabaltiesā, kur tā saņemta 2017.gada 14.martā.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājas pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Kristīna Korņeva prasību un apelācijas sūdzību uzturēja, norādot, ka apsaimniekotāja sastādītais akts nav apstrīdēts un ir spēkā, atlīdzība tika aprēķināta un izmaksāta uz iesniegto dokumentu pamata. Pārstāve vērsa tiesas uzmanību uz to, ka regresa prasību gadījumos apdrošinātājam ir ierobežotas iespējas iegūt un pārbaudīt pierādījumus par faktiem, taču izskatāmajā lietā faktu, ka ūdens noplūde notikusi no atbildētājai piederošā dzīvokļa, apstiprina iesniegtais akts, kuru atbildētāja nav apstrīdējusi, tādēļ lūdz prasību apmierināt pilnā apmērā.

Atbildētājas pārstāvis /pers. H/ tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina, norādot, ka sastādītais akts nesatur informācijas apjomu, kas varētu noteikt atbildētājas vainu. Pēc negadījuma atbildētājas dzīvoklis nav apsekots, lai atzītu viņu par vainīgu, un lietā nav tam pierādījumu. Lūdz prasību noraidīt. Uz tiesas jautājumu pārstāvis viennozīmīgi atbildēja, ka atbildētājas dzīvoklī konkrētajā datumā ūdens noplūde nav bijusi, līdz ar ko prasību viņa neatzīst.

Civillietu tiesas kolēģija, pārbaudījusi pierādījumus, noklausījusies prasītājas un atbildētājas pārstāvju paskaidrojumus un izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasība ir noraidāma.

CPL 432.panta piektā daļa piešķir apelācijas instances tiesai tiesības pievienoties pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajam pamatojumam, ja tas ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Tiesas kolēģija izmanto šo tiesību normu un pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajam pamatojumam, jo atzīst to par pareizu un pietiekamu. Izejot no apelācijas sūdzības, tiesas kolēģija konstatē, ka faktiski prasītāja apstrīd pirmās instances tiesas spriedumā ietverto 2010.gada 19.jūlija akta izvērtējumu, jo minētais dokuments ir vienīgais lietā iesniegtais pierādījums, ar kuru prasītāja var pierādīt atbildētājas vainojamību zaudējumu nodarīšanā.

Lietā nav strīda par to, ka prasītāja izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību saistībā ar ūdens noplūdi 2010.gada 19.jūlijā, kad tika bojāts biedrībai "Izglītības attīstības centrs" piederošais dzīvoklis Nr./adrese/ un tajā esošā manta.

Tā kā likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmā daļa paredz, ka apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim, tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājai ir prasījuma tiesība pret jebkuru tiesību subjektu, kas ir atbildīgs par zaudējumiem.

Izskatāmajā lietā ir jānoskaidro, vai ir iestājusies atbildētājas civiltiesiskā atbildība par zaudējumiem (izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība), proti,- vai atbildētāja var tikt vainota zaudējumu nodarīšanā, kā arī vai pastāv cēloniskais sakars starp atbildētājas pieļautu pārkāpumu (konkrēta darbība vai bezdarbība) un zaudējumiem.

Ceļot regresa prasību, prasītājai ir jāvar pierādīt minētos obligātos priekšnosacījumus zaudējumu atlīdzināšanai, neskatoties uz to, ka prasītāja nav konkrētās daudzdzīvokļu mājas pārvaldniece vai apsaimniekotāja. Minētais izriet no likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmās daļas normas, jo tiesības izvirzīt regresa prasību ir pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

Atbildētāja nekad nav atzinusi faktu, ka 2010.gada 9.jūlijā no viņai piederošā dzīvokļa Nr./adrese/, būtu notikusi ūdens noplūde, līdz ar ko minētais fakts jāpierāda prasītājai.

Vienīgais iesniegtais pierādījums ir 2010.gada 19.jūlija akts, ko parakstījis SIA "Saxum projekti" valdes loceklis /pers. G/ (lietas 12.lapa).

Aktā fiksēts, ka "2010.gada 19.jūlijā ap plkst.8.00 no rīta es, /pers. G//adrese/ nama pārvaldnieks konstatēju sekojošo: no 12.dzīvokļa noplūst aukstais ūdens caur griestu pārsedzēm nokļūstot apakšējos stāvos un appludinot tos. Cieta 8.dzīvokļa un "Bites Blūza kluba" telpas un inventārs, nodarot ievērojamus materiālos zaudējumus".

Tiesas kolēģija piekrīt, ka nama pārvaldnieks ir tiesīgs sastādīt aktus, kuros fiksē kādu notikumu vai situāciju, kas saistīta ar viņa funkciju izpildi, minētais attiecas arī uz avārijas situācijām, kā tas notiek, piemēram, ūdens noplūdes gadījumos.

Turklāt nav nozīmes tam, kādā formā dokuments tiek izpildīts (rakstīts rokrakstā vai kā savādāk), taču kā jebkuru faktu fiksācijas gadījumā arī šāda veida aktam ne tikai jāatspoguļo fakts, bet tajā jāietver informācija, kas apliecina konkrēto faktu.

Atbildētāja ne tikai noliedz faktu, ka konkrētajā dienā no viņas dzīvokļa būtu notikusi ūdens noplūde, bet paskaidro, ka viņas dzīvokli neviens nav apsekojis, nevienu aktu viņa nav parakstījusi.

Kā zināms, negatīvu faktu nav iespējas pierādīt, turklāt no iesniegtā akta satura ir redzams, ka mājas pārvaldnieks nav bijis iekšā dzīvoklī Nr.12, ar aktu nav iepazīstināta atbildētāja, līdz ar ko viņai nav bijusi nekāda iespēja iebilst aktā fiksētajam.

Šajā sakarā tiesas kolēģija konstatē, ka ar 2010.gada 19.jūlija aktu netiek pierādīts, ka mājas pārvaldnieks ir apsekojis atbildētājai piederošo dzīvokli Nr.12, kas savukārt ir obligāts priekšnosacījums, lai varētu nodibināt ūdens noplūdes avotu (attiecīgi arī cēloni).

Atbildētāja noliedz, ka 2010.gada 19.jūlijā vispār būtu bijusi ūdens noplūde mājā, jo pie viņas ar pretenzijām nav vērsies nedz mājas pārvaldnieks, nedz kaimiņi.

Neskatoties uz to, ka tiesa ir vērsusi prasītājas uzmanību uz to, ka lietā bez akta nav citu pierādījumu tam, ka ūdens noplūde notikusi no atbildētājas dzīvokļa, prasītāja nav pieteikusi lūgumu nopratināt kādu no atbildētājas kaimiņiem vai kādu personu, kura bijusi aculiecinieks ūdens noplūdei.

Apelācijas instances tiesa apmierināja prasītājas pārstāves lūgumu, un uz tiesu liecības došanai tika uzaicināts cilvēks, kurš parakstījis 2010.gada 19.jūlija aktu. Liecinieks uz tiesa sēdi neieradās, nepaziņojot neierašanās iemeslus, minētais tika darīts zināms lietas dalībniekiem tiesas sēdē. Neskatoties uz to, prasītājas pārstāve tiesas sēdē skaidri un nepārprotami apliecināja, ka viņai nav nekādu lūgumu un ir iespējams pabeigt lietas iztiesāšanu.

Tā kā gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa ir izpildījusi CPL 93.panta prasības un ir izskaidrojusi prasītājas pārstāvei, ka lietā bez 2010.gada 19.jūlija akta nav citu pierādījumu tam, ka zaudējumu cēlonis ir ūdens noplūde tieši no atbildētājai piederošā dzīvokļa, bet

prasītājas pārstāve piekrita pabeigt lietas iztiesāšanu, nepiesakot jaunus pierādījumus un procesuālus lūgumus, prasītājai dispozitivitātes un sacīkstes principu izpratnē jārēķinās ar procesuālajām sekām, kas iestājas tad, ja tiesa, izvērtējot iesniegtos pierādījumus, nāk pie atziņas, ka tie ir nepietiekami juridiski nozīmīgu faktu nodibināšanai.

No biedrības "Izglītības attīstības centrs" atlīdzības pieteikuma (lietas 11.lapa) izriet, ka ūdens dzīvoklī Nr.8 no griestiem tecējis ne tikai 2010.gada 19.jūlijā, bet līdz pat 22.jūlija plkst.16.00. Minētais norāda uz to, ka konkrētajā mājā notikusī avārija radīja ilgstošas sekas, iespējams uz kādu laiku tika atslēgta centralizētās ūdens padeve, tika aicināti speciālisti (santehniķi u.tml.).

Prasītājas darbinieks apskatījis bojāto īpašumu 2010.gada 22.jūlijā (protokols lietas 14.lapā), taču tajā nav fiksēts negadījuma cēlonis, vien izdarīta atzīme, ka par notikušo ziņots apsaimniekotājam.

Atbildētāja jau 2010.gada 21.oktobrī rakstveidā paziņojusi prasītājai, ka pretenziju neatzīst, jo neatzīst savu vainu (lietas 104.lapa).

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētājas pārstāvis, pēc tam, kad tiesa bija viņam izskaidrojusi CPL 9.[1] pantā noteikto patiesības paušanas pienākumu, viennozīmīgi apliecināja, ka 2010.gada 19.jūlijā atbildētājas dzīvoklī Nr.12 nav bijusi ūdens noplūde.

Tas, ka mājas apsaimniekotājs ir redzējis, ka no "12.dzīvokļa noplūst aukstais ūdens caur griestu pārsedzēm nokļūstot apakšējos stāvos un appludinot tos", nedod nekādas norādes uz to, kāda iemesla dēļ notika ūdens noplūde un kāds bija ūdens noplūdes avots, līdz ar ko nav iespējams saukt dzīvokļa Nr.12. īpašnieci pie civiltiesiskās atbildības.

Tas, ka mājas apsaimniekotājs, visticamāk, nav veicis avārijas cēloņu izmeklēšanas darbības, nevar kalpot par pamatu tam, lai prasītāja tiktu atbrīvota no savu apgalvojumu pierādījumu nastas.

Prasītājas pārstāve, lai pamatotu prasījumu, atsaucās uz diviem nolēmumiem citās civillietās. Tiesas kolēģija, iepazīstoties ar šiem nolēmumiem (lietas Nr.C33547915 un Nr.C28386811), konstatē, ka minētajās lietās taisītie pirmo instanču tiesu nolēmumi nevar tikt attiecināti uz izšķiramo strīdu, jo abās lietās ir acīmredzami atšķirīgi faktoloģiskie apstākļi, proti,- abās lietās kā pierādījumi tika iesniegti akti, kuros fiksēts ūdens noplūdes cēlonis (vienā- ūdens savienotājšļūtenes bojājums, otrā- caurules plīsums), turklāt abās šajās lietās atbildētāji atzina faktu, ka ūdens noplūde notikusi no viņiem piederošiem dzīvokļiem, strīds pastāvēja tikai par zaudējumu apmēru un cēlonisko sakaru. Vienlaicīgi tiesas kolēģija atzīmē, ka pirmo instanču tiesu nolēmumi, kas nav tikuši pārsūdzēti, parasti nesatur judikatūras atziņas, bet atzīstami par tiesu praksi.

Nav izprotama prasītājas vairākkārt paustā tēze, ka atbildētājai bija jāapstrīd 2010.gada 19.jūlija akts. Minētais dokuments iesniegts lietā kā rakstveida pierādījums. Nav pamata tā apstrīdēšanai CPL kārtībā (viltojums), jo atbildētāja neapstrīd, ka šāds dokuments ir tapis, bet apstrīd tā saturu.

Kā zināms, tieši tiesas pienākums ir vērtēt visus pušu iesniegtos pierādījumus. Minēto dokumentu ir vērtējusi gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka šis rakstveida pierādījums nepierāda lietā būtisku apstākli, proti,- ka ūdens noplūde, kuras rezultātā radušies zaudējumi, notikusi atbildētājas kā dzīvokļa Nr.12 īpašnieces vainojamas rīcības (darbība vai bezdarbība) dēļ.

Pamatojoties uz minēto, prasība nevar tikt apmierināta un ir noraidāma.

Lietā kopā radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un dokumentu nosūtīšanu 13,20 EUR, pie prasības celšanas prasītājs iemaksājis 4,70 EUR. Saskaņā ar CPL 42.panta otro daļu no prasītājas valsts labā piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu un tiesas dokumentu piegādi 8,50 EUR apmērā.

Izlemjot jautājumu par prasītājas atbrīvošanu no tiesas piemērotā naudas soda par pierādījumu novēlotu iesniegšanu, kas noveda pie procesuālām sekām, proti, lietas aizskatīšanas atlikšanas, tiesas kolēģija uzskata, ka lūgums par atbrīvošanu no piemērotā naudas soda ir noraidāms.

Lūdzot atbrīvot sevi no procesuālās sankcijas, lietas dalībnieks norāda, ka nav pieļāvis procesuālu pārkāpumu, jo lūgums par liecinieka aicināšanu tika pieteikts 18 dienas pirms tiesas sēdes, līdz ar ko 14 dienu termiņš nav pārkāpts. Turklāt prasītāja rēķinājās ar to, ka lietas iztiesāšana notiks Rīgas apgabaltiesā, kurā bija nozīmēta tiesas sēde tikai uz 2017.gada 18.oktobri. Iesniegumā izteikts arī apgalvojums, ka naudas sods ir pārmērīgs, jo prasītāja nav rīkojusies ļaunprātīgi, tieši pretēji,- pirms pieteikt tiesai lūgumu saviem spēkiem mēģinājusi iegūt papildus informāciju, bet nesekmīgi.

CPL 68.panta trešā daļa nosaka, ka minētais lūgums jāizlemj tiesai, kura piemērojusi procesuālo sankciju.

Tiesas kolēģija atzīst, ka lūgums noraidāms un prasītājai piemērotās civilprocesuālās sankcijas atcelšanai vai samazināšanai nav pamata.

Civilprocesuālo sankciju piemērošana tiek saistīta ar lietas dalībnieka pieļautu civilprocesuālo tiesību normu pārkāpumu, kas izdarīts bez attaisnojošiem iemesliem. Šo sankciju piemērošana nav un nevar būt pašmērķis, taču to piemērošanas uzdevums ir disciplinēt lietas dalībniekus, jo civilprocesuālo normu ievērošana ir obligāta komponente, lai tiesa varētu nodrošināt lietu iztiesāšanu saprātīgos termiņos un ievērojot civilprocesuālos principus.

Naudas sods prasītājai piemērots ar Civillietu tiesas kolēģija 2017.gada16.maija lēmumu (protokola lēmums), tajā skaidri un nepārprotami norādīts, ka sankcija tiek piemērota nevis par to, ka lūgums par liecinieka aicināšanu pieteikts mazāk kā 14 dienas pirms apelācijas instances tiesas sēdes, bet gan par to, ka šādu lūgumu prasītājai bija iespējams pieteikt pirmās instances tiesā, un šāda lūguma pieteikšana apelācijas instancē noved pie konkrētām sekām, proti,- lietas iztiesāšanas atlikšanas. Turklāt lietā tika nodibināts fakts, ka lūgumu prasītāja pieteikusi acīmredzami novēloti, jo tas nav pieteikts pat apelācijas sūdzībā, kas iesniegta 2016.gada 22.novembrī.

Fakts, ka ar vienu rakstveida pierādījumu (aktu) nav iespējams pierādīt lietā nozīmīgu faktu, prasītājai kļuva zināms, vismaz, saņemot pirmās instances tiesas spriedumu (2016.gada oktobris), neskatoties uz to lūgums par papildus pierādījuma pieņemšanu (liecinieka pratināšanu) pieteikts vien 2017.gada 28.aprīlī.

Prasītāja izskatāmajā lietā saņem juridisko palīdzību no zvērināta advokāta, līdz ar ko nevar būt runas par to, ka lietas dalībniekam pietrūka izpratne par procesuālo tiesību realizēšanas kārtību. Turklāt prasītāja ir juridiska persona, kura ilgstoši darbojas apdrošināšanas jomā, regresa prasību celšana tiesā ir tās ikdienas darbs, kas norāda uz to, ka prasītājai ir zināšanas un prasmes tiesvedības procesu norisēs.

Tas apstāklis, ka apelācijas sūdzības izskatīšanai Rīgas apgabaltiesa bija nozīmējusi tiesas sēdi uz 2017.gada 18.oktobri, bet Kurzemes apgabaltiesa, kurai lieta tika pārsūtīta CPL 32.[1] panta kārtībā, nozīmēja tiesas sēdi uz 2017.gada16.maiju, nevar kalpot par attaisnojumu tam, ka lūgumu par liecinieka pratināšanu prasītājas pārstāve pieteica tikai 2017.gada 28.aprīlī.

Tiesas kolēģija uzskata, ka prasītājas pārstāve, realizējot prasītājas interešu pārstāvību konkrētajā lietā, nav ievērojusi, ka atbilstoši CPL 430.panta ceturtajai daļai apelācijas instancē pieteikt jaunus pierādījumus iespējams tikai tad, ja tam ir objektīvs pamatojums, proti,- jānorāda uz iemesliem, kādēļ konkrēto pierādījumu nebija iespējams iesniegt pirmās instances tiesā. Šāda pamatojuma prasītājas pārstāvei nebija, par ko liecina viņas atbildes uz tiesas kolēģijas jautājumiem tiesas sēdē, kurā tika izlemts pieteiktais lūgums.

Tiesas kolēģija atzīst, ka šāda neattaisnota savu procesuālo tiesību izmantošana acīmredzami norāda uz to, ka prasītāja bez attaisnojošiem iemesliem ir pieļāvusi civilprocesuālo tiesību normu pārkāpumu (normas minētas lēmumā par sankcijas piemērošanu).

Piemērotā naudas soda samazināšanai nav nekāda pamata, jo prasītāja nav minējusi nekādus argumentus, kuri šajā sakarā būtu apspriežami. Turklāt par konkrēto pārkāpumu likumā noteikta maksimālā naudas soda summa ir 750 EUR, prasītājai uzlikts naudas sods 200 EUR

apmērā. Prasītāja ir juridiska persona, netiek sniegts pamatojums, kādēļ šī sankcija ir nesamērīga vai ir tik liela, ka prasītāja to nevar samaksāt, vai to samaksājot, cieš nesamērīgus zaudējumus.

Vienlaicīgi tiesas kolēģija uzsver, ka civilprocesuālā sankcija tiek piemērota arī tādēļ, lai lietas dalībnieks, kurš pieļāvis konkrētu pārkāpumu, turpmāk nepieļautu līdzīgus pārkāpumus (prevencijas funkcija).

Pamatojoties uz iepriekš minēto un Civilprocesa likuma 8., 68., 97., 193., 204.[1], 430., 432., 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Noraidīt AAS „Balta" prasību pret /pers. E/ (pirms uzvārda maiņas-/uzvārds/) par zaudējumu piedziņu.

Piedzīt no AAS „Balta", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus par pavēstu un tiesas dokumentu nosūtīšanu 8,50 EUR (astoņi *euro* un 50 centi).

Noteikt AAS „Balta" 10 dienu termiņu labprātīgai sprieduma izpildei, skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Noraidīt AAS „Balta" pieteikumu par atbrīvošanu no civilprocesuālās sankcijas, kas piemērota ar Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2017.gada 16.maija lēmumu naudas soda 200 EUR veidā, un noteikt naudas soda labprātīgai samaksai termiņu 5 (piecas) dienas, skaitot no 2017.gada 26.jūnija, jo spriedums šajā daļā nav pārsūdzams.

Spriedumu pārējā daļā var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 26.jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L. Vēbere

Tiesnese B. Ķeire

Tiesnese A. Klaiše